

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 30 czerwca 2021 r. w sprawie T-226/18, Global Silicones Council i in. / Komisja, wniesione w dniu 8 września 2021 r. przez Global Silicones Council, Wacker Chemie AG, Momentive Performance Materials GmbH, Shin-Etsu Silicones Europe BV, Elkem Silicones France SAS

(Sprawa C-558/21 P)

(2021/C 462/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Global Silicones Council, Wacker Chemie AG, Momentive Performance Materials GmbH, Shin-Etsu Silicones Europe BV, Elkem Silicones France SAS (przedstawiciele: A. Bartl, advokát, A. Kołtunowska, adwokat, R. Cana, avocat, E. Mullier, avocate)

Druga strona postępowania: American Chemistry Council, Inc. (ACC), Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-226/18;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu (¹);
- tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie zgłoszonego przez wnoszące odwołanie żądania stwierdzenia nieważności;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów.

W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo oraz dokonał błędnej wykładni art. 68 ust. 1 rozporządzenia REACH (²), gdy orzekł, że strona pozwana nie naruszyła art. 68 ust. 1, nie stwierdzając wyraźnie, iż istnieje niemożliwe do zaakceptowania ryzyko.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa poprzez uznanie, że strona pozwana nie uchybiła obowiązkowi uzasadnienia w zakresie wskazania, dlaczego ryzyka związane z obecnością D4 i D5 w produktach spłukiwanych wodą, są niemożliwe do zaakceptowania.

W zarzucie trzecim wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, gdy uznał, iż niepewność dotycząca oceny substancji PBT/vPvB uzasadnia podejście, w myśl którego wszelkie emisje mogą stanowić wskaźnik istnienia ryzyka. Utożsamiając wszelkie emisje z istnieniem ryzyka (a nawet ryzyka, którego nie można zaakceptować) na potrzeby ograniczeń REACH strona pozwana naruszyła art. 68 ust. 1 i art. 69 rozporządzenia REACH, a także załącznik XV zawierający odesłanie do załącznika I do tego rozporządzenia, oraz postąpiła wbrew utrwalonemu orzecznictwu sądów Unii, w myśl którego naukowa ocena ryzyka nie może opierać się na zasadzie zerowego ryzyka.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa i błędnej wykładni załącznika XIII do rozporządzenia REACH poprzez uznanie, że czynnik biokoncentracji („BCF”) ma pierwszeństwo w stosunku do innych danych, a zwłaszcza w stosunku do czynnika bioakumulacji („BMF”) czy czynnika magnifikacji troficznej („FAT”).

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa oraz błędnej wykładni załącznika XIII do rozporządzenia REACH poprzez ustalenie, że strona pozwana nie była zobowiązana do wzięcia pod uwagę hybrydowego charakteru D4 i D5 w związku z uznaniem, że substancje te spełniają kryteria substancji bardzo trwałych („vP”) i wykazujących bardzo dużą zdolność do bioakumulacji („vB”), określone w załączniku XIII do rozporządzenia REACH.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2018/35 z dnia 10 stycznia 2018 r. zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w odniesieniu do oktametylocyklotetrasiloksanu (D4) i dekametylocyklopentasiloksanu (D5) (Dz.U. 2018, L 6, s. 45).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 30 czerwca 2021 r. w sprawie T-519/18, Global Silicones Council i in./ ECHA, wniesione w dniu 8 września 2021 r. przez Global Silicones Council, Dow Silicones UK Ltd, Elkem Silicones France SAS, Evonik Operations GmbH, Momentive Performance Materials GmbH, Shin-Etsu Silicones Europe BV, Wacker Chemie AG

(Sprawa C-559/21 P)

(2021/C 462/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Global Silicones Council, Dow Silicones UK Ltd, Elkem Silicones France SAS, Evonik Operations GmbH, Momentive Performance Materials GmbH, Shin-Etsu Silicones Europe BV, Wacker Chemie AG (przedstawiciele: R. Cana, avocat, E. Mullier, avocate, Z. Romata, solicitor)

Druga strona postępowania: American Chemistry Council, Inc. (ACC), Europejska Agencja Chemikaliów, Republika Federalna Niemiec, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-519/18;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (¹);
- tytułem ewentualnym, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie zgłoszonego przez wnoszące odwołanie żądania stwierdzenia nieważności;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem i kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą następujące zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo oraz dokonał błędnej wykładni załącznika XIII do rozporządzenia REACH (²) i rozporządzenia Komisji nr 253/2011 (³), orzekając, że dane BCF są „priorytetowe” lub mają „większą wagę” niż inne dane wykorzystane przy ocenie właściwości B/vB i że strona pozwana nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, gdy uznała, że wartości BCF mają większą wagę.

Po drugie, Sąd naruszył prawo oraz dokonał błędnej wykładni załącznika XIII do rozporządzenia REACH, orzekając, że strona pozwana nie popełniła oczywistego błędu, kiedy to nie wzięła pod uwagę znaczenia hybrydowego charakteru D4, D5 i D6, a także przeinaczył zarzuty wnoszących odwołanie oraz przedstawiony w tym kontekście dowód, przez co naruszył prawo wnoszących odwołanie do bycia wysłuchanymi.